

Κανίνας δὲν τιμάται μ' ἐμπορία μονάχα,
 κί' ἐγὼ ἂν εἰμποροῦσα τοὺς θεσφαυροὺς σου νᾶχα,
 δὲν ἤθελα νὰ ρέθω καὶ νίκα καὶ ἡμέρα,
 θά' μοῦντζωνα μπαμπάχα κί' Ἰνδία· καὶ Ἄγγλια,
 κί' ἀμέσως θά' ἐρχοῦμαι νὰ ζῶσω ἐδῶ πέρα
 καὶ νὰ χορτάσω δόξα, τιμαὶ καὶ μεγαλεῖα.

Κί' ἂν λέγοσαι κί' ἂν εἶσαι ὁ Ζεὺς τοῦ ἐμπορίου
 καὶ ἄνθρωποι χορταίνουσι τριγύρω σου χιλιάδες,
 ἀλλ' ἂν δὲν ἀναπνεύσῃς ἀτμός Βουλευτηρίου
 καὶ ἂν φομὴ κί' ἀλάτι δὲν φᾶς μετ' τοὺς Τσολλάδες,
 δὲν εἶσαι ὅπως πρέπει, οὐδὲ θά' δυνήθῃς
 τὴν δόξαν ν' ἀπολάσῃς ἐκείνην ποὺ ποθεῖς.

Ναὶ μὲν λαμπρὸς ὁ πλοῦτος κί' ἐπιζῆλος καθ' ἑλα,
 ὅμως ἐγὼ νομίζω λαμπρότερον ἀπειροῦ
 ἀπέντερος ν' ἀφήσῃς ἰστὴν ἔρμων τὰ κῶλα
 καὶ Βουλευτὴ νὰ εἶσαι καὶ τῶν βιμπάτων ἦρος,
 παρὰ νὰ ἐκτιμάσαι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλο
 ὡς ἔμπορος μονάχα χωρὶς νὰ παίξῃς ρολο.

Βεβαίως θά' γνωρίζῃς πῶς ἴσ' τὸν πλανήτην τοῦτον
 ἔλοι διψοῦν τὴν δόξαν, πολλοὶ κλωτσοῦν τὸν πλοῦτον.
 Ναὶ μὲν βροντοῦν ἢ λίρας σάν μωδραλιοδόλα
 καὶ εἰμποροῦν ν' ἀσπρίσουν καὶ μούτουντο Ἀράπη,
 καὶ δὲν ἀξίζουν τόσο τὰ χρήματά σου ἑλα
 ὅσο τοῦ Βουλπρόρου Παλάσκα τὸ τσουράπι.

Λαδύρινθος ἀλήθεια ἐκίνο τὸ μάλω σου,
 ποὺ γάνετ' ἐκεὶ μέσα καὶ Ἀριάνης μίτος,
 μὰ ἑλα ἴσ' τὴν Ἑλλάδα κί' ἀξένοματος ἀπλώσου,
 ἂν θέλῃς μεγαλεῖα πλείοτερ' ἀσυγρίτους.
 Τοῦ ἐμπορίου κλώτσα τὴν πρῶτην δουλεῖα
 κί' ἑλα καὶ σὺ Κορδόνι νὰ γίνῃς ἢ Ἑληρά.

Τί μέλλον σὲ προσμένει μετ' τοὺς Ρωμηοὺς στοχάσου,
 μὴ σπαταλῃς τὸν νοῦ σου εἰς τὰ κατὰστίχα σου,
 μὰ τρέχα τὸ Κουβέρινο καὶ σὺ νὰ κυβερνήσῃς,
 νὰ εἶσαι Ναπολέον καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσους,
 καὶ μόνω μετ' τὸν νοῦ σου νὰ βρῖσκῃς τὸν μεγάλο
 πόσα ρουσαρέτιχ δίνας ἴσ' τὸν ἕνα καὶ ἴσ' τὸν ἄλλο.

Αὐτὰ σάν πατριότης σὲ συμβουλεύω, Γάλλη,
 καὶ σὺ ποὺ εἶσαι Χιῶτης μετ' δυνατὸ κεφάλι,
 σκέψου καλὰ τοὺς λόγους σοφοῦ συμπατριώτου
 καὶ τῆς Σπροκαμπίας ξηρακιανοῦ ἱππότης,
 κί' εἶπε, μεγάλε Χιτε, νὰ σοὺ κατέβῃ ἡ λῶξα
 νὰ εἴθῃς ἐδῶ πέρα νὰ καταλάβῃς δόξα.

**Ἄς προστρέξῃ παρεούθῃς
 εἰς τὸ Θέατρον καθέξ.**

Ἄποψε εἰς τὸ Θέατρον δὲν θ' ἀπομεινῇ χώρος...
 ἐκείνος ὁ Παντόπουλος; θά' δόσῃ καὶ θά' πάρῃ,

ἀλλὰ θά' παίξῃ μετ' αὐτοῦ κί' ὁ Γεῖωργης Νικηφόρος;
 κί' ἀπὸ τὰ γέλοια τὸ κοινὸν βεβαίως θά' κρεπάτῃ.
 Καὶ πρέπει νὰ τὸ ρίξετε ἀπόψε εἰς τὰ γέλοια,
 διότι πάλιν τὸν Παθὸν ἀρχί' ἡ ἰδομάς,
 μετ' ὕμνους τῆς Κασσιανῆς καὶ δώδεκα Βαγγέλια,
 καὶ τότε πλέον προσερχῇ δι' ὄλου; σὰς κί' ἐμὰς.

**Στύχους χωριστοὺς θὰ κάμω
 ἴσ' τῆς κομπάρας μου τὸν γάμο.**

Τοῦ Χωρῆμ' ἢ Πηνελόπη, ἢ χρυσὴ μακρὴ ἢ κομπάρα,
 ὅπου παίξει βρολοντοῖλο, μαντολίνο καὶ κιθάρα,
 ὅπου χάρες τὴν στολίζουν κί' ὠμορριζί; καὶ νοστιμιὰ
 καὶ ἴσ' τὴν τόση καλοσύνη δὲν τᾶς βγαίνει ἄλλη μιὰ,
 μὲ τὸν γυρὸ τοῦ Φωτιάδῃ ἐνημερέθῃ τὸν γνωστὸ,
 τὸν μινίστρο, τὸν ἀφέντη, τὸν σεῖτό το καλυγιστό.
 Καὶ λοιπὸν μετ' τὸν νομφίον ἢ κυρία Πηνελόπη
 τὰ ἐπρόμνησε ἀμέσως; μὴ καὶ δὴ γιὰ τὴν Ἐβρώπη,
 κί' ὁ Ρωμὸς ἐκ τῆς χάρας τοῦ μετ' τραγοῦδιχ καὶ μετ' σμπάρα
 ἐχαριρέτης τὴν νύφη, τὴν χρυσὴ τοῦ τὴν κομπάρα.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Γιάννης ὁ Τοπάλης, ἀγαπητὸ Βολιώτης,
 κοντὸς, χοντρός, ὠρατός, καὶ φίλος ἐν τοῖς πρώτοις,
 μετ' κρίσιν προκισμένους καὶ γυνῶνιν πικτικὴν,
 ἐξετασθεῖς ἐσχάτως εἰς τὴν Ἰατρικὴν,
 λίαν καλῶς ἐπῆρε μ' ἐπαίνους; θαυμάϊες;
 καὶ τῶρα αὖς ντοτόρος; κορδόνται; πολὺς.

ἴσ' τὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκαίτειου, τὴν τοσοῦτον καθαρὰν,
 ἀριθμὸς εἰκοσιένα, εἰς τὴν νέαν Ἄγοράν,
 τὸ γνωστὸν Καρφεκοπιεῖον τοῦ Μαγνήσιαθ θά' βρῆτε,
 ποὺ ἴσ' εἶδος τοῦ δικαίου ὡς τὸ πῶτον θεωρεῖται.
 Νόκτα μέρ' ἄλλθωρον μῦλοι καὶ καφρὲ ὡς κόβουσι πρώτης,
 ποὺ λιγόνεται μετ' τοῦτον καθὲς ποῦρος; καρπεπότης.

Ὁ Γιάννης Ἀθωνόπουλος, ὁ ράπτῃς ὁ μεγάλος,
 ὅπου μ' αὐτὸν ἴσ' τὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποὺ κί' ἕνας ξένος; συγγκαρεῖς ἀκόμη τὸν συγχρίνει
 μαζί μετ' τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκοράπτῃν Γάλλον,
 κί' ὡς ποὺ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν εὐς βγαίει φιγουρίνι
 κί' ἔπει ἴσ' τὸν κόσμον φαίνεσαι μετ' κέρδιωμα μεγάλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀθωνόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσης στιλπνῆς κομψότητος; καὶ γάρντος; ἐστία,
 ποὺ κάνει καὶ τὸν κοιλάρην τὰ μάλιστα λεπτὸν
 κί' ἐνθὸ τὸ ροχοῦ σοῦ μετρεῖ σοῦ λέγει καὶ ἄστειτα,
 νέα κυρμιόρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ στυμοῦ,
 ποὺ ἔλλο εἶναι νὰ τὰ ὄβῃς; καὶ ἔλλο νὰ τὰ κούσῃς,
 κί' ἔμπρὸς ἴσ' τὸν Ἀθωνόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
 ὁ καθὲς κομψοῦμένος ἀστὸς; τῆς πρωτεύουσῃς.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν ὄχι κἄνω — πῶς ἴσ' τοῦ σπῆτι μὲν ἀνέθῃ,
 ἴσ' τὴν Νεῖποιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συναρῆται,
 μετ' ἐνοδοχοῖτο ἔσθῃ, — ὅσ' ὅτ' ἴσ' ἴσ' τρεῖς ἴσ' ἔσθῃ,

μετ' ἰμεινόν, μετ' μὰ μάνδρα, — μετ' μὲγὰλ' οἰκοδομῃ,
 καὶ μετ' χίρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῃ.